

Мамчич Олена

Україна

Народилася в Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання НУЧК імені Т.Г.Шевченка, доктор філософії. Відмінник освіти України. Маю відзнаку МОН України "Василь Сухомлинський". Авторка більше 200 наукових та літературно-художніх публікацій, серед яких 8 збірок поезій. Редактор, перекладач. Лавреатка літературної премії імені Леоніда Глібова та конкурсів "Книга року".

***

Я – багаття... Я – розплата... Я – рушійна сила слова...
Я – незбагненність розчарувань на широких шляхах
Безмежного краю...
Там немає того, що затуляє сонце,
Що загортає усі надії,
Що намагається спланувати за мене щось незвичне,
Що втрачає сенс бігти туди, де тепло і затишно,
Де немає вітру,
Де є тільки безмежжя недоторканих світів,
Що, можливо, запросять мене поблукати ними...

***

Озираюсь у просторі словесного розкрилля любові,
Багатовекторного напрямку волохатого світу звуків,
Побудованих на мареві значень і того змісту,
Що робить їх такими рідними і близькими моєму серцю,
Відчуваю їхній біль і смуток, притуляючись до них
щокочу...

***

Чи витрачаю час безмолитовний?..
Моє осоння гине у зірках,

Натикаючись на шквальний вогонь вітру зухвалого...
Чи дозволяє мені вийти за межу туманів змін,
Приречених бажанням вижити
І не загинути під дощі вимірів часу?..

***

Блукаючи у п'ятьмі нічних світанків,
Навряд чи знайду у безвісті днів свою дорогу.
Пряму і чисту, у намаганні ризикнути усім, що маю,
Зриваючи пелюстки надії у пахоцях весняного саду...

***

Брутальність уже відчуває свободу від обов'язків
І сивою хвилию несеться роками і кордонами бездум"я,
Змиваючи усі моральні засади
У своєму благанні виплекати волю
Без болісних суперечок і зайвих слів...

***

Поруч кохана людина...
Неперевершений дует на сцені розваг...
У фальшивій пристрасті,
У прагненні слави,
В обіймах трамвайних перегонів...
Спресовані долі у завзятті дощів,
Нестриманих, далеких,
Завмерлих на островах пекельних почуттів.
Настирливих, обмерзлих, спокусливих,
Що йдуть безперестанку назустріч сонцю...
Тобі вже моторошно від їхньої зневаги
У лихому намаганні знайти яку-небудь жертву,
Щоб розчавити її почуття,
Її розмиті філософські паузи
На фортецях терпкості несміливих бажань...
Обожнюю тебе, коли ти – поруч,
Збираю сльозинки до купи,

Щоб натішитись ними,
Коли прийде нарешті час...
Віднайти у зухвалому поєдинку
Ті обшарпані лінії порятунку
Від безнадійної справи,
Всепрощення від гріхів химерної облуди
У своєму незграбному коханні...

***

На яблуні –
Яблука,
Стигло червоні,
Пломеніють завчасно
Весною,
На деревах іще сиві
Скроні...
Від втоми ранково
Листя шурхає,
Шелесне боязливо,
Спопеляє непроханим
Літом
І миттєвим польотом
Чекає зливи,
Щоб водою
Зимовий бруд змити...

***

Я тебе обираю
Серед безлічі гірких прощань
І пробачень...
Я тебе обираю
Серед безлічі дивних бажань
І ласощів надій несміливих...
Я тебе обираю,
Зачинившись у полоні
Застарілих істин

І того незвичного шелоту життя,
Яке заплющує очі
Від остраху береломів
У крихтах сподівань на краще...
А чи варто?.

***

Легкою ходою
Під жадібним тілом
Осіннього бруду небес
Примарою літа,
Безпритульного, невинного,
Не заляклого у повітрі міста
Знову шукала весна
Очманілого сонця,
Працюючи мовчки
На сходах кордонів
У вітрилах рожевих,
Всміхалася
На долонях радощів
У вічного вогню любові...

***

У тогорічних
Неминуцих зливах,
В облосі полювань
На вічність,
Де затісно і тихо
Стигне осінь
І тішить тло
Незграбних почуттів,
Нікчемно причаївся
Нейтральний погляд
Вранішнього тепла,
Що одвічно настає
Після зимової омани

На проталинах
Весняної днини...

***

Під розпустою
Солоного вітру,
Що витирає сльози
Небесної чистоти і злагоди,
Залишається у відповідь
Тільки чорна пляма
Незнаного походження,
Як мармурова квітка
Чогось незвіданого
Для прощання з усім,
Що було некоханим...

***

Приречена тобою на життя,
Несміле під сполохану елегію...
Пророцтво місяця -
Відлуння почуттів,
Солоний мед
В роменах зголоднілих...
Некоронований задумливий
Скрипаль
Чаклує очманілою журбою...
Не відцурається
Застиглими ідіомами
Скам'яніле твоє причастя...